

1. poglavlje

Kada je moj brat Fish napunio trinaest godina, preselili smo u najudaljeniji dio unutrašnjosti zbog uragana i, naravno, zbog činjenice što ga je on uzrokovao. Svidalo mi se živjeti dolje na jugu na rubu kopna, blizu valova koji su se povuci-potezali. Jako mi se svidalo živjeti tamo i bilo mi je bolno odseliti – jednako bolno kao i kada sam prvi put pala sa svog ružičastog bicikla, a dlanovi su me pekli kao vatra od sveg onog bola točno pod kožom. No, bilo je jasno da Fish ne može živjeti nigdje blizu, pokraj, pored, uz, ni blizu bilo kakve oveće vode. Voda je nekako djelovala na moga brata i činila da se obično, svakodnevno vrijeme zastrašujuće promijeni na gore.

Za razliku od običnog uragana, Fisheva rođendanska oluja počela je bez upozorenja. U jednom trenutku moj je brat odmatao papir s darova u našem dvorištu pored plaže, u sljedećem su i Fish i popodneвно nebo poprimili čudnu i strahotnu nijansu sive boje. Moj se brat primio za rub drvenog stola dok je vjetar divljao oko njega ubrzavajući, čupajući ukrasni papir iz njegovih ruku, noseći ga visoko u zrak, zajedno sa svim balonima i vrpcama, koji su se ispreplitali i razilazili kao rođendansko slavlje u mikseru. Stenjući i krckajući, stabla su podrhtavala i savijala se; iščupana iz korijena, padala su lako poput štapova u vlažni pijesak. Kiša je pljuštala po nama poput kamenja koje baca zločesti dečko na igralištu, dok su prozori pucali, a šindra letjela, otrgnuta s krova. Dok je oluja bjesnjela, a valovi s oceana valjali se i razbijali, nanoseći podivljalu vodu i sve više smeća na plažu, mama i tata zgrabili su Fisha i čvrsto ga držali, a mi ostali potrčali smo naći sklonište. Mama i tata znali

su što se događa. Očekivali su tako nešto i znali da moraju umiriti moga brata i pomoći mu da prebrodi svoju oluju.

Taj uragan bio je najkraći zabilježeni uragan u povijesti, ali se naša obitelj, da zaštiti obalne gradove od Fisha, spakirala i preselila duboko u unutrašnjost, zabivši se u samo srce zemlje, onoliko blizu središtu koliko je to bilo moguće. Bez velike vode koja će poticati velike oluje, Fish je tamo mogao stvarati vjetrove i kišu bez toliko problema i štete.

Smjestivši se točno između Nebraske i Kansasa u maloj kući samo za nas, pored autoceste 81, bili smo dovoljno udaljeni od najbližeg susjeda da se možemo dovikivati, što je bilo savršeno mjesto za obitelj poput naše. Najbliži grad bio je tek udaljena točkica s druge strane autoceste, a nije bio ni toliko velik da bi imao školu, dućan, benzinsku postaju ili gradonačelnika.

Od ponedjeljka do srijede svoj smo komadić zemlje zvali Kansaska. Od četvrtka do subote zvali smo ga Nebransas. Nedjeljom, budući da je to Božji dan, nismo ga nikako zvali, iz poštovanja prema tome što je On stvorio naš svijet, bez unaprijed ucrtanih brazdi, poput bora na licu moga djeda.

Da nije bilo starog djeda Bombe, ne bismo mogli živjeti u Kansaska-Nebransasu jer ne bi niti postojao. Kad djed nije bio djed, već samo sasvim malen, švrčast i zelen dječak koji je puhao u trinaest curkom curećih svijeća na torti nagnutoj na jednu stranu, njegov ga je dar pogodio teško i iznenada – baš kao i Fisha toga dana na rođendanskoj proslavi u dvorištu s uraganom – i stvorena je cijela država Idaho. Barem je tako djed Bomba pričao tu priču.

“Prije nego što sam navršio trinaest godina”, govorio je, “Montana je udarala ravno u državu Washington, a Wyoming i Oregon dijelili su ugodnu granicu.” Priča o djedovom trinaestom rođendanu proširila se s godinama, baš kao i zemlja, koju je mogao premještati i rastezati, a mama je samo kimala i osmjehivala se svaki put kad bi počeo pretjerivati. No, zapravo je taj mali dječak, koji je narastao i ostario poput vina i zemlje, stvarao nova mjesta kad god i gdje god mu se sviđalo. To je bio djedov dar.

Moj dar još se nije pojavio. No, bila su još samo dva dana do mojih trinaest curkom curećih svjećica – iako se torte koje je *maja* mama radila nikad nisu naginjale ni na stranu ni u sredini. Mamine torte

bile su savršene, baš kao i ona sama jer je to bio njezin dar. Mama je bila savršena. Sve što bi napravila bilo je savršeno. Čak i kad bi zabrljala, mama bi savršeno zabrljala.

Često sam razmišljala kako će to biti sa mnom. Zamišljala sam kako pušem svjećice na torti i kako se gase vatre u kaminima u četiri države. Ili sam zamišljala kako smišljam svoju tajnu rođendansku želju – napuhujući obraze zrakom – a zatim plutam prema stropu poput rođendanskog balona.

“Moj će dar biti dobar”, rekla sam svom bratu Rocketu. “Jednostavno znam.”

“Djevojčice ne dobivaju moćne fore”, rekao je Rocket, prolazeći jednom rukom kroz tamnu, nepočešljanu kosu uz krckanje statike. “Djevojčice dobivaju tihe, pristojne darove – slatke i dosadne. Dječaci dobivaju zemljotresne darove.”

Naljutila sam se na brata i isplazila jezik. I Rocket i ja znali smo da ima puno djevojčica što se penju po našem obiteljskom stablu, a dobile su moćne i značajne darove, poput pratetke Jules, koja se mogla vratiti dvadeset minuta u prošlost svaki put kad bi kihнула, ili naše sestrične Olive, koja je mogla otopiti led jednim jedinim plamtećim pogledom.

Rocket je imao sedamnaest godina i pričao je gluposti koje meni nisu bile dozvoljene dok ne budem puno, puno starija. Ali on je bio pun elektriciteta i to mu je uvijek udaralo u glavu. Iz puke zabave, Rocket bi mi podigao kosu na glavi kao da ju je protrljao balonom ili bi pogodio Fisha neugodnom munjom s druge strane sobe. No, Rocket je mogao i održavati svjetla kad bi nestalo struje, a našoj se obitelji to sviđalo, pogotovo mlađim Beaumontovima.

Rocket je bio najstariji, a Fish i ja slijedili smo za njim. Sa samo godinu dana razlike, Fish i ja bili smo gotovo iste visine i dosta smo nalikovali jedno drugome. Oboje smo imali kosu poput pijeska i slame – kosu kao mama. No, ja sam imala tatine smeđe oči, a Fish i mama plave poput oceana. Kao da smo oboje uzeli malo od mame ili malo od tate, a ostatak sačinili sami.

Nisam bila najmlađa ni najmanja u obitelji; mrzovoljni Samson imao je mračnih i tmurnih sedam godina, a Gypsy, s licem poput lutke, imala je tri godine. Gypsy me prva počela zvati Mibs, budući da je moje puno ime, Mississippi, bilo preteško za njezin slatki mali

dječji govor. No, to je bilo olakšanje. To me ime uvijek pratilo poput jednog of Fishevih teških olujnih oblaka.

U četvrtak prije petka prije subote kad sam trebala napuniti trinaest godina osjećala sam samo žmarce i trnce slavljeničkog uzbuđenja. Dok sam sjedila za večerom pored tatine prazne stolice i spremnog tanjura, jedva sam nešto pojela. Prekoputa mene, Gypsy je beskrajno brbljala, brojeći izmišljena stvorenja koja je zamišljala da vidi u sobi, moleći me da joj pomognem dati im imena.

Gurkala sam hranu po tanjuru, ne obazirući se na svoju sestru i sanjareći o tome kako će to biti kad dobijem svoj dar, kada je telefon zazvonio usred pečenog mesa, pirea od krumpira i užasno neomiljenih mahuna. Kada je mama ustala da se javi na telefon, mi djeca i djed Bomba iskoristili smo priliku da stavimo krumpir povrh mahuna, dok je mama bila okrenuta leđima. Samson je gurnuo nešto mahuna u džepove da ih dade svojoj mrtvoj kornjači, premda je mama uvijek govorila da joj ne smije davati hranu jer će hrana samo propasti, budući da je kornjača mrtva. No, Samson je bio sto tužnih posto siguran da njegova kornjača samo hibernira, a mama nije imala srca izbaciti je iz kuće.

Za kuhinjskim stolom svi smo se osmjehivali jedni drugima jer smo se lukavo riješili mahuna, kada je mama ispustila telefonsku slušalicu uz štopot i jedan jedini uzdah – savršeno očajna. Spustila se na pod, izgledajući kao da kroz kockasti smeđe-plavi linoleum gleda užarenu lavu u samom središtu Zemlje.

“Radi se o tati”, rekla je mama prigušenim glasom, dok su se njene savršene crte lica zatezale i grčile.

Zapuh vjetra prodro je s Fisheve strane stola, pušuci svima kroz kosu i čineći da papirnati ubrusi u metežu odlete na pod. Zrak u sobi postao je topao i vlažan kao da se sama kuća nervozno oznojila smrdljivim znojem, a mnoge prašnjave, čvrsto zaklopljene i naizgled prazne staklenke naslagane na vrhu svih ormarića tresle su se i zvonile poput stotinu čaša u zdravici. Vani je već padala Fisheva kiša – kapi su od laganog prskanja u nekoliko sekundi prerasle u pljusak, dok je Fish zurio širom otvorenih očiju i otvorenih usta, baš poput ribe¹, suzdržavajući strah, ali nemoćan da obuzda svoj dar.

1 Fish, eng. riba.

“Mama?” odvažio se Rocket. Zrak oko njega pucketao je od elektriciteta, a majica je prijanjala uz njega baš kao čarape uz ručnike kada se izvade iz sušilice. Svjetla u kući pulsirala su, a plave iskre krckale su na vrhovima njegovih prstiju koji su se nervozno trzali.

Mama je pogledala tatin prazan stolac i tanjur koji ga je čekao, a zatim se okrenula prema nama te nam drhtave brade ispričala o nesreći na autocesti. Rekla nam je da je tatin auto jako slupan, poput konzerve pod čizmom kauboja, i da je, ošamućen, zaboravio izaći prije nego što se to dogodilo pa je završio u sobi i u krevetu u bolnici u Salini, gdje je i sad bio, slomljen i usnuo jer se ne može probuditi.

“Ne brini, dijete”, djed je tješio mamu kao da su se vratili u prošlost, a mama je još mala djevojčica koja mu sjedi na koljenima i plače zbog slomljene lutke. “Liječnici znaju svoj posao. Sredit će oni tog tvog momka za tren. Brzo će ga pokrpati.” Glas djeda Bombe bio je tih i utješan. No, kad su Rocketove nervozne iskre poput strobolampe osvijetlile djedovo lice, vidjela sam da mu se briga urezala duboko u sve bore.

Polu polovice polovice sekunde mrzila sam tatu. Mrzila sam ga zbog toga što radi tako daleko od kuće i zbog toga što se svakoga dana mora voziti autocestom. Mrzila sam ga zbog toga što je nastradao i zbog toga što nam je uništio pečenje. Najviše od svega, shvatila sam da moja savršena torta s roza i žutim preljevom vjerojatno neće biti napravljena i mrzila sam ga jer je uništio moj najvažniji rođendan prije nego što je uopće počeo. Tada sam osjetila strašan sram što sam uopće mogla pomisliti takve stvari o svom dobrom dragom tati i potonula u stolac. Da se iskupim zbog svojih sebičnih osjećaja, sjedila sam tiho i pojela sve nepoželjne mahune ispod pirea od krumpira, dok je Fisheva kiša udarala po prozorima, a Rocket prouzročio da sve žarulje u kući eksplodiraju uz zvuk kratkog spoja i prskanja, pri čemu su se krhotine stakla sasule po podu, a kuća je uronila u tamu.